

**Mittelbayerischer Verlag
(věc C-800/19)**

Datum rozhodnutí: 17. června 2021

Závěr: *Soud místa, kde se nachází centrum zájmů osoby, která tvrdí, že její osobnostní práva byla porušena obsahem zveřejněným na internetových stránkách, je příslušný k rozhodnutí o žalobě na náhradu celé tvrzené újmy, kterou podala tato osoba, pouze pokud tento obsah obsahuje objektivní a ověřitelné skutečnosti, které umožňují přímo nebo nepřímo individuálně identifikovat uvedenou osobu.*

Skutkové okolnosti: Žalobce SM je polský státní příslušník s bydlištěm ve Varšavě (Polsko), který byl během druhé světové války vězněn ve vyhlazovacím táboře v Osvětimi (Polsko). V současné době se zabývá činností zaměřenou na zachování povědomí veřejnosti o obětech zločinů spáchaných nacistickým Německem na Polácích během této války. Společnost Mittelbayerischer Verlag má sídlo v Ratisbonne (Německo). Vydává časopis regionální povahy zveřejňovaný v němčině na své internetové stránce, která je rovněž dostupná v jiných zemích, konkrétně v Polsku. Dne 15. dubna 2017 vyšel na této internetové stránce článek s názvem „Ein Kämpfer und sein zweites Leben“ (Bojovník a jeho druhý život). Tento článek, jehož předmětem je osud Izraele Offmana, Žida, který přežil holocaust, poukazuje na okolnost, že jeho sestra „byla zavražděna v polském vyhlazovacím táboře Treblinka“. Předkládající soud, odvolací soud ve Varšavě, uvádí, že je historicky nepopiratelné, že tábor Treblinka byl nacistickým vyhlazovacím táborem, který se nacházel na polském území během této války. Podle tohoto soudu, byl výraz „polský vyhlazovací tábor Treblinka“ dostupný na internetu pouze několik hodin, a to do té doby, kdy byl po e-mailovém zásahu polského konzulátu v Mnichově (Německo) uvedený výraz nahrazen výrazem „byla zavražděna nacisty v německém nacistickém vyhlazovacím táboře Treblinka v okupovaném Polsku“. Dne 27. listopadu 2017 podal SM proti společnosti Mittelbayerischer Verlag žalobu ke krajskému soudu ve Varšavě, kterou se domáhal ochrany svých osobnostních práv, zejména jeho národní identity a důstojnosti, která byla poškozena kvůli použití uvedeného výrazu.

Právní stránka: Výjimky ze zásady příslušnosti soudu žalovaného musí mít výjimečnou povahu a musí být vykládány restriktivně. Kromě toho výklad čl. 7 bodu 2 nařízení č. 1215/2012, podle kterého je soud místa, kde se nachází centrum zájmů osoby, jež má za to, že její osobnostní práva byla poškozena obsahem zveřejněným na internetových stránkách, příslušný k rozhodnutí o žalobě na náhradu celé tvrzené újmy, kterou podala tato osoba, by nezohlednil základ, na němž je založeno pravidlo o zvláštní příslušnosti uvedené v tomto ustanovení, a to existenci zvláště úzké vazby mezi žalobou a soudy určenými tímto pravidlem, které má zaručit právní jistotu a zabránit tomu, aby byl údajný původce porušení těchto práv žalován před soudem členského státu, který nemohl rozumně předpokládat. Pouze existence této vazby tak umožňuje na základě uvedeného ustanovení odchýlit se od obecné příslušnosti stanovené v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, která je příznána soudům členského státu, na jehož území má žalovaný bydliště. K tomu, aby bylo možné dosáhnout cílů předvídatelnosti pravidel pro určení příslušnosti stanovených nařízením č. 1215/2012 a právní jistoty, které toto nařízení sleduje, musí být uvedený odkaz v případě, že osoba tvrdí, že její osobnostní práva byla porušena obsahem zveřejněným na internetu, založen nikoli na výlučně subjektivních skutečnostech souvisejících pouze s individuální citlivostí této osoby, ale na objektivních a ověřitelných skutečnostech, které umožňují přímo či nepřímo individuálně identifikovat tuto osobu. Pouhá příslušnost osoby k takové velké identifikovatelné skupině, jako je skupina uvedená předkládajícím soudem v jeho první otázce, také nemůže umožnit dosažení těchto cílů předvídatelnosti pravidel o příslušnosti a právní jistoty, jelikož centra zájmů členů takové skupiny se mohou potenciálně nacházet v kterémkoli členském státě Unie.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 31. ledna 2018, *Hofsoe*, C-106/17, EU:C:2018:50, ze dne 13. července 2006, *Roche Nederland a další*, C-539/03, EU:C:2006:458.

Relevantní právní úprava: Čl. 7 bod 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Staatsanwaltschaft Köln a Bundesamt für Güterverkehr (věc C-937/19)

Datum rozhodnutí: 8. července 2021

Závěr: *Podnikatel v silniční dopravě, který uskutečnil mezinárodní přepravu nákladu pro vlastní potřebu z jednoho členského státu do jiného členského státu, je oprávněn provozovat kabotáž v návaznosti na tuto mezinárodní přepravu na území posledně uvedeného členského státu, avšak za předpokladu, že budou dodrženy stanovené podmínky.*

Skutkové okolnosti: Žalobce v původním řízení je vlastníkem podniku usazeného v Polsku, který vyrábí obaly ze dřeva a provozuje nákladní dopravu. Tento podnik je držitelem licence Společenství. Dne 10. července 2018 byl nákladní vůz registrovaný v Polsku patřící žalobci v původním řízení podroben silniční kontrole, když přepravoval papír a lepenku z nakládky v Krostitzu (Německo) do místa vykládky ve Schwedtu nad Odrou (Německo). Při kontrole bylo zjištěno, že se jedná o kabotáž doloženou příslušnými dokumenty, a sice dodacím listem, přepravním příkazem a stvrzenkou o vážení. Během této silniční kontroly byl předložen silniční nákladní list zvaný „CMR“ (Cargo Movement Requirement) k odůvodnění toho, že dotčená kabotáž navazovala na mezinárodní přepravu z jiného členského státu do hostitelského členského státu ve smyslu čl. 8 odst. 2 prvního pododstavce nařízení č. 1072/2009. Z takto předloženého dokumentu vyplynulo, že téhož dne dotčený nákladní vůz přepravil z továrny podniku patřícího žalobci v původním řízení nacházející se v Polsku zboží vyrobené a prodané tímto podnikem zákazníkovi nacházejícímu se Freitalu (Německo).

Právní stránka: I když čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1072/2009 odkazuje na „podnikatele v silniční nákladní dopravě uvedené v odstavci 1“ tohoto článku 8 a že čl. 8 odst. 1 tohoto nařízení se nevztahuje na podnikatele v silniční nákladní dopravě, kteří uskutečnili mezinárodní nákladní přepravu pro vlastní potřebu, nemůže tato okolnost zpochybnit skutečnost, že podmínky týkající se kabotáže stanovené v čl. 8 odst. 2 až 4 uvedeného nařízení jsou určeny k tomu, aby se vztahovaly na veškerou kabotáž, která je z podstaty věci uskutečňována pro cizí potřebu, přičemž okolnost, že kabotáž je uskutečňována v návaznosti na mezinárodní nákladní přepravu pro cizí potřebu nebo na mezinárodní nákladní přepravu pro vlastní potřebu, není důležitá. Jak totiž dokládá použití výrazu „za podmínek

stanovených v této kapitole“ v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1072/2009 nebo slovního spojení „povolení k provozování kabotáže“ v čl. 8 odst. 6 tohoto nařízení, tato ustanovení upravují pouze povolení k provozování kabotáže. V důsledku toho se podmínky týkající se kabotáže stanovené v čl. 8 odst. 2 až 4 nařízení č. 1072/2009 použijí nejen na kabotáž uskutečňovanou v návaznosti na mezinárodní přepravu nákladu pro cizí potřebu, nýbrž i na kabotáž v návaznosti na mezinárodní přepravu nákladu pro vlastní potřebu ve smyslu čl. 1 odst. 5 písm. d) nařízení č. 1072/2009. Pouze takový výklad je v souladu s cílem sledovaným nařízením č. 1072/2009. Skutečnost, že všechny kabotážní přepravy, včetně kabotáží v návaznosti na mezinárodní přepravu pro vlastní potřebu ve smyslu čl. 1 odst. 5 písm. d) nařízení č. 1072/2009, podléhají podmínkám stanoveným v čl. 8 odst. 2 až 4 tohoto nařízení, totiž umožňuje zajistit užitečný účinek přísných pravidel upravujících kabotáž, jelikož brání tomu, aby se tato přeprava uskutečňovala způsobem, který by vytvořil trvalou nebo nepřetržitou činnost v hostitelském členském státě, a zaručuje tedy dočasnou povahu kabotáže, která v souladu s jeho body 13 a 15 odůvodnění představuje jeden z cílů sledovaných nařízením č. 1072/2009.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 28. června 2018, *Crespo Rey*, C-2/17, EU:C:2018:511.

Relevantní právní úprava: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1072/2009 o společných pravidlech pro přístup na trh mezinárodní silniční nákladní dopravy.

BEMH a CDAC (věc C-325/20)

Datum rozhodnutí: 15. července 2021

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že v rámci kolektivního orgánu příslušného k vydání stanoviska k udělení povolení k obchodnímu provozu jsou přítomny kvalifikované osoby zastupující hospodářskou strukturu v příslušné spádové oblasti, a to i když se tyto osoby neúčastní hlasování o žádosti o povolení a omezují se na informování o stavu této hospodářské struktury a o vlivu projektu na tuto hospodářskou strukturu, pokud se současní nebo potenciální konkurenti žadatele účastní jmenováním uvedených osob.*

Skutkové okolnosti: CDAC (Conseil national des centres commerciaux) jsou kolektivními orgány, které rozhodují mimo jiné o žádostech o povolení k obchodnímu provozu

týkajících se projektů vzniku nebo rozšíření maloobchodních prodejen nebo obchodních center, jejichž prodejní plocha přesahuje 1 000 m². V rámci svých žalob v původním řízení mají BEMH, která je konzultantskou společností specializující se na městské plánování v oblasti obchodu, a CNCC za to, že ustanovení francouzského práva upravující složení CDAC jsou neslučitelná s článkem 49 SFEU, jakož i s čl. 14 bodem 6 směrnice 2006/123.

Právní stránka: Pokud by se připustilo, že „zakázané požadavky“ podle článku 14 směrnice 2006/123 mohou být předmětem odůvodnění na základě primárního práva, zbavovalo by to toto ustanovení veškerého užitečného účinku tím, že by v konečném důsledku zpochybnilo cílenou harmonizaci, kterou tato směrnice provádí. Z toho vyplývá, že zákaz stanovený v čl. 14 bodu 6 směrnice 2006/123 brání mimo jiné tomu, aby rozhodnutí o udělení povolení k obchodnímu provozu bylo přijato po informování, ze strany kvalifikovaných osob zastupujících hospodářskou strukturu v příslušné spádové oblasti, o stavu hospodářské struktury v příslušné spádové oblasti a o vlivu projektu na tuto hospodářskou strukturu. Zvláště v rozsahu, v němž by tyto osoby mohly být přinejmenším nepřímo zapojeny do řízení týkajícího se udělení povolení k obchodnímu provozu, by jejich činnost mohla být kvalifikována jako zapojení „do udělování povolení“ ve smyslu čl. 14 bodu 6 směrnice 2006/123. Kromě toho je třeba mít za to, že kvalifikované osoby zastupující hospodářskou strukturu v příslušné spádové oblasti by mohly být mimo jiné nositeli zájmů současných nebo potenciálních konkurentů žadatele o povolení k obchodnímu provozu, pokud se tito konkurenti účastní výběru těchto osob, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Za těchto podmínek se jeví, že tyto osoby mohou představovat přinejmenším zástupce současných nebo potenciálních konkurentů žadatele o povolení k obchodnímu provozu, a že role, která jim je svěřena v postupu udělování povolení, tedy může spadat pod pojem „přímé nebo nepřímé zapojení konkurenčních hospodářských subjektů“ ve smyslu čl. 14 bodu 6 směrnice 2006/123.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. června 2015, *Rina Services a další*, C-593/13, EU:C:2015:399, ze dne 6. října 2020, *Jobcenter Krefeld*, C-181/19, EU:C:2020:794.

Relevantní právní úprava: Článek 14 bod 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu.

DocMorris (věc C-190/20)

Datum rozhodnutí: 15. července 2021

Závěr: *Právo EU se nevztahuje na vnitrostátní právní úpravu zakazující lékárně, která prodává léčivé přípravky zásilkovým způsobem, aby pořádala reklamní akci v podobě výherní soutěže umožňující účastníkům vyhrát jiné předměty každodenního života než léčivé přípravky, přičemž účast na této hře je podmíněna zasláním objednávky na humánní léčivý přípravek podléhající omezení výdeje na lékařský předpis společně s tímto lékařským předpisem.*

Skutkové okolnosti: Společnost DocMorris je zasilatelská lékárna se sídlem v Nizozemsku, která zákazníkům v Německu dodává léčivé přípravky podléhající omezení výdeje na lékařský předpis. V březnu 2015 společnost DocMorris rozdistribuovala v rámci celého Německa reklamní leták propagující „velkou výherní soutěž“, jejíž hlavní slibovanou cenou byl poukaz na elektrokolo v hodnotě 2 500 eur a druhou až desátou cenou elektrický zubní kartáček. Podmínkou účasti na losování bylo zaslání společnosti DocMorris v obálce s nalepenou, neorazítkovanou známkou objednávku na léčivý přípravek podléhající omezení výdeje na lékařský předpis s tím, že k němu bylo třeba přiložit tento lékařský předpis. Dne 16. června 2015 podala lékárnická komora Severního Porýní, která je v této oblasti pověřena dohledem nad dodržováním profesních povinností lékárníků, proti společnosti DocMorris žalobu k zemskému soudu ve Frankfurtu nad Mohanem, Německo, znějící na zastavení dotčené reklamy z důvodu, že má protisoutěžní povahu.

Právní stránka: V uvedeném případě se nejedná o regulaci výkonu činnosti lékárníka nebo služby zásilkového prodeje jako takových, ale o regulaci určité formy reklamní činnosti na léčivé přípravky nabízené k prodeji. Mimoto vysílání reklamních sdělení týkajících se služby zásilkového prodeje léčivých přípravků, i když nemá za cíl propagovat určité léčivé přípravky, představuje druhotný prvek ve vztahu k podpoře prodeje těchto léčivých přípravků, která je konečným cílem reklamní činnosti. Aspekt volného pohybu zboží tudíž v projednávané věci převládá nad aspektem volného pohybu služeb, a proto je třeba vycházet z ustanovení Smlouvy o FEU týkající se první z těchto svobod. Volný pohyb zboží je základní svobodou zakotvenou Smlouvou o fungování EU, jež je vyjádřena v zákazu množstevních omezení dovozu mezi členskými státy, jakož i všech opatření s rovnocenným účinkem, stanoveném

v článku 34 SFEU. Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že se zákaz opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením uvedený v článku 34 SFEU vztahuje na každou právní úpravu členských států, která by mohla, ať přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně, narušit obchod mezi členskými státy. V tomto ohledu je třeba připomenout, aplikace vnitrostátních ustanovení, která omezují či zakazují některé způsoby prodeje, na výrobky z jiných členských států, není způsobilá narušit přímo nebo nepřímo, skutečně nebo potenciálně obchod mezi členskými státy, pokud jsou tyto předpisy použitelné na všechny dotčené subjekty provozující činnost na vnitrostátním území a pokud postihují stejným způsobem, právně i fakticky, uvádění tuzemských výrobků i výrobků pocházejících z jiných členských států na trh. Jsou-li totiž tyto podmínky splněny, použití právních předpisů tohoto druhu na prodej výrobků pocházejících z jiného členského státu a odpovídajících pravidlům stanoveným tímto členským státem není způsobilé zabránit jejich přístupu na trh nebo jej ztížit více, než tomu je u vnitrostátních výrobků.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 25. března 2004, *Karner*, C-71/02, EU:C:2004:181, ze dne 19. října 2016, *Deutsche Parkinson Vereinigung*, C-148/15, EU:C:2016:776.

Relevantní právní úprava: Článek 34 SFEU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků.

Tartu Vangla (věc C-795/19)

Datum rozhodnutí: 15. července 2021

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že je absolutně nemožné nadále zaměstnávat příslušníka vězeňské služby, jehož sluchová ostrost nedosahuje minimálních prahových hodnot sluchového vnímání, které stanoví tato právní úprava, aniž umožňuje ověřit, zda je tento příslušník schopen plnit své úkoly.*

Skutkové okolnosti: Žalobce v původním řízení byl ve věznici v Tartu (Estonsko) zaměstnán jako příslušník vězeňské služby po dobu téměř patnácti let. Od 2. prosince 2002 pracoval jako dozorce v jejím oddělení „Výkon trestu a vazby“ a od 1. června 2008 jako dozorce v jejím oddělení „Dohled“. Jeho služební povinnosti na posledně uvedené pracovní pozici zahrnovaly mimo jiné dohled – v souladu s pokyny – nad osobami pod elektronickým dohledem za využití systému monitoringu, jakož i předávání informací

o těchto osobách, sledování monitorovacích a signalizačních zařízení, vyhodnocení a předávání informací zejména v případě poplašného signálu a zjišťování porušení vnitřního řádu věznice. V lékařském posudku ze dne 4. dubna 2017 bylo uvedeno, že prahová hodnota sluchového vnímání na levém uchu žalobce v původním řízení odpovídá požadavkům nařízení č. 12, zatímco na jeho pravém uchu činí 55 až 75 decibelů (dB) pro frekvence od 500 do 2 000 Hz. Podle žalobce se jedná o sluchovou vadu, kterou má již od dětství. Rozhodnutím ze dne 28. června 2017 byl žalobce v původním řízení ředitelem věznice v Tartu propuštěn v souladu s relevantními ustanoveními estonského práva, včetně zejména článku 5 tohoto nařízení, z důvodu, že jeho sluchová ostrost nedosahuje minimálních prahových hodnot sluchového vnímání stanovených uvedeným nařízením.

Právní stránka: Na základě článku 5 směrnice 2000/78, pokud to konkrétní případ vyžaduje, musí zaměstnavatel přijmout vhodná opatření, která dané zdravotně postižené osobě umožní přístup k zaměstnání, jeho výkon nebo postup v zaměstnání, pokud tato opatření pro zaměstnavatele neznamenaají neúměrné břemeno. Zavedení opatření k uspokojení potřeb zdravotně postižených osob na pracovišti totiž hraje v boji proti diskriminaci na základě zdravotního postižení důležitou úlohu. Soudní dvůr v tomto ohledu upřesnil, že pojem „přiměřené uspořádání“ musí být chápán široce, a to tak, že zahrnuje odstranění různých překážek, které brání plnému a účinnému zapojení zdravotně postižených osob do profesního života na rovnoprávném základě s ostatními pracovníky. Kromě toho bod 20 odůvodnění směrnice v tomto ohledu obsahuje seznam přiměřených uspořádání hmotné, organizační či vzdělávací povahy, který není taxativní. V projednávaném případě byl žalobce v původním řízení před propuštěním zaměstnán jako příslušník vězeňské služby po dobu více než čtrnácti let a jeho nadřízení s ním byli spokojeni. Podle týchž údajů se nicméně jeví, že nařízení č. 12 neumožňovalo jeho zaměstnavateli, aby před jeho propuštěním ověřil, zda byla možná taková vhodná opatření podle článku 5 směrnice 2000/78, jako je použití sluchové pomůcky, osvobození žalobce od povinnosti plnit úkoly, které vyžadují dosažení požadovaných minimálních prahových hodnot sluchového vnímání, nebo přidělení na pracovní pozici, která nevyžaduje dosažení těchto prahových hodnot, a není poskytnut žádný údaj o případném neúměrném břemenu způsobeném

takovými opatřeními. Nařízení č. 12 tím, že stanoví minimální prahové hodnoty sluchového vnímání, jejichž nedosažení představuje zdravotní kontraindikaci, která absolutně brání plnění úkolů příslušníka vězeňské služby, aniž umožňuje ověřit, zda je tento příslušník schopen plnit své úkoly případně po přijetí přiměřených uspořádání ve smyslu tohoto článku 5, patrně stanovilo požadavek překračující meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů sledovaných tímto nařízením, což musí ověřit předkládající soud.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 11. dubna 2013, *HK Danmark*, C-335/11 a C-337/11, EU:C:2013:222, ze dne 11. září 2019, *Nobel Plastiques Ibérica*, C-397/18, EU:C:2019:703.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 2 písm. a), čl. 4 odst. 1 a článek 5 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

A (věc C-262/21 PPU)

Datum rozhodnutí: 2. srpna 2021

Závěr: *Protiprávní přemístění nebo protiprávní zadržení nemůže představovat situace, kdy jeden z rodičů má bez souhlasu druhého rodiče vzít své dítě ze státu jeho obvyklého bydliště do jiného členského státu na základě rozhodnutí o přemístění přijatého prvním členským státem a následně má ve druhém členském státě pobývat poté, co bylo toto rozhodnutí o přemístění zrušeno, avšak orgány prvního členského státu nerozhodly, že přemístěné osoby přijmou zpět nebo že jim povolí pobyt.*

Skutkové okolnosti: V květnu 2019 se státní příslušníci třetí země A a B, kteří do té doby pobývali od roku 2016 ve Finsku, přestěhovali do Švédska. Dne 5. září 2019 se jim narodilo dítě. Dítě mělo v té době obvyklé bydliště ve Švédsku a oba jeho rodiče vůči němu vykonávali právo společné péče. Matka měla na období od 28. prosince 2017 do 27. prosince 2021 na základě povolení k pobytu uděleného otci jakožto zaměstnanci rodinné povolení k pobytu ve Finsku a zároveň měla na období od 11. března 2019 do 16. září 2020 rodinné povolení k pobytu ve Švédsku. Rozhodnutím ze dne 11. listopadu 2019 dítě převzaly do péče příslušné švédské orgány a umístily ho s jeho matkou do azylového domu pro ženy v tísní ve Švédsku, kde setrvaly až do okamžiku přemístění do Finska dne 24. listopadu 2020. Toto rozhodnutí bylo

potvrzeno rozsudkem správního soudu ze dne 17. ledna 2020, který poukázal na násilné chování otce vůči matce, jehož bylo dítě svědkem, skutečné nebezpečí pro vývoj a zdraví dítěte, jakož i na riziko, že otec dítě odveze do země původu rodičů bez souhlasu matky.

Právní stránka: Situaci, kdy se rodič, který má právo péče o své dítě, s tímto dítětem přemístí do jiného členského státu, než ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště, aby vyhověl rozhodnutí o přemístění, které se týká jak tohoto rodiče, tak jeho dítěte, a které přijaly příslušné vnitrostátní orgány podle nařízení Dublin III, nelze považovat za protiprávní jednání, na jehož základě by bylo možno dospět k závěru o protiprávním přemístění ve smyslu čl. 2 bodu 11 nařízení Brusel IIa. Není přitom nutné předem ověřovat, zda jsou splněny příslušné podmínky, a zejména pak podmínka týkající se přemístění, kterým je porušováno skutečně vykonávané právo péče o dítě. Respektování rozhodnutí o přemístění, které bylo pro dotčeného rodiče a dítě závazné, a to proto, že bylo ke dni přemístění vykonatelné, jelikož k tomuto datu nebyl odložen jeho účinek, ani nebylo zrušeno, totiž musí být považováno za pouhý právní důsledek tohoto rozhodnutí, který tomuto rodiči nelze vytýkat. Stejně tak nelze mít za to, že protiprávní jednání představuje setrvání na území členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, a to i po zrušení rozhodnutí o přemístění, jestliže vůči dotčenému rodiči a dítěti nebylo na základě čl. 29 odst. 3 nařízení Dublin III vydáno po datu přemístění rozhodnutí o přijetí zpět přijaté orgány členského státu, který přemístění provedl, a jestliže těmto osobám není v posledně uvedeném členském státě povoleno pobývat. V takové situaci totiž vše nasvědčuje tomu, že zadržení dítěte je pouhým důsledkem jeho správní situace, jak je vymezena vykonatelnými rozhodnutími členského státu, ve kterém mělo obvyklé bydliště.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 19. září 2018, *C. E. a N. E.*, C-325/18 PPU a C-375/18 PPU, EU:C:2018:739, ze dne 23. prosince 2009, *Detiček*, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810.

Relevantní právní úprava: Článek 2 bod 11 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti.

Připravil: Jan Tlamycha